

RALUCA BUTNARIU

Regășire

DRAGĂ CITITOR, ÎNTR-UN MOMENT DE ÎNDRĂGĂȘITĂ
BUTNARIU, RALUCA
Regășire / Raluca Butnariu - București / Librex Publishing 2018
ISBN 978-9960-9844-0-3

211.1

Editor: Madia Răduț
DTP: Anamaria Constantin / Anamaria
www.librex.ro

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopului Răduț, Nr. 30, București
Redacție: 0713 103 019
Email: office@librex.ro
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2018

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestui material, fără
acordul scris al editurii Librex Publishing, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii privind drepturile de autor.

Regăsire

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUTNARIU, RALUCA
Regăsire / Raluca Butnariu. - București : Librex Publishing, 2018
ISBN 978-606-8894-42-3

821.135.1

Editor: Monica Ramirez
DTP: Aimee Consulting&Advertising
www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București
Redacție: 0723 193 019
Email: office@librex.ro
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2018

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*

RALUCA BUTNARIU

Regăsire

LIBREX

București, 2018

Prolog

Londra, 12 septembrie, 1810

La început, în lumea ei, fericirea arătase precum un curcubeu: strălucitoare, plină de frumusețe și de culoare. Și, aidoma lui, fusese efemeră. Durase atât de puțin... ca apoi să pălească și să se stingă într-un ocean de nesfârșită jale și durere.

Îngenuncheată în mijlocul străzii pustii, la fel de pustii precum inima ei, tânăra femeie își înalță fruntea spre cerul mohorât într-o întrebare mută. Picăturile înghețate ale ploii de sfârșit de septembrie se amestecau cu lacrimile ei, dar tânăra nu le simțea răceala.

Tot ceea ce simțea era golul imens din sufletul ei. Minte amorțită de șoc încerca să cuprindă absurdul situației în care se găsea: respinsă, părăsită, aruncată-n stradă ca un câine vagabond. Trădată și alungată de către bărbatul în care avusese o deplină încredere și pe care-l iubitise cu fiecare bătaie a inimii ei.

Umiliința îndurată întrecea orice închipuire. Ar fi trebuit s-o asculte, aproape că-i cerșise asta. Măcar atâta lucru să-i fi îngăduit și l-ar fi făcut să înțeleagă că vina nu-i aparținea în exclusivitate. Că fusese silită să facă acea alegere, o alegere necesară având în vedere circumstanțele...

Dar el nu dorise să-i asculte explicațiile. Îi adresase cuvinte reci, batjocoritoare, pline de indiferență și cruzime. Dar nu asta o duruse cel mai tare, ci felul în care o scosese pentru totdeauna din viața și casa lui: ca pe un lucru de nimic, ceva insignifiant și supărător, de care se lipsise fără să-i pese.

O aruncase-n stradă! Ca pe un cerșetor bolnav și murdar. Nici măcar nu se deranjase s-o facă personal, ci poruncise servitorilor acest lucru. O scosese din viața lui fără drept de apel, surd la țipetele și plânsurile ei sfâșietoare, nepăsător în fața rugămintilor și a zbuciumului ei.

Și acum, stătea sub ploaia rece, plângând înăbușit, neștiind ce să facă, încotro s-o apuce. Viața ei se transformase într-un coșmar. Disperarea o învăluia din toate părțile.

Dacă ar fi avut libertatea să-și decidă singură destinul, ar fi urmat exemplul surorii ei mai mari, Alexandra. S-ar fi dedicat iubirii pentru Dumnezeu și ar fi îmbrăcat hainele cernite ale măicuțelor de la mănăstirea Sfânta Agnes, izolându-se de lumea rece și neprimitoare de afară. Dar, în cazul ei, lucrurile erau mult mai complicate.

Nu știi cât timp stătuse așa, în mijlocul drumului, zdrobită de durere și neputință, consumată de o durere insuportabilă și de o deznădejde fără sfârșit. O trăsură trecuse vijelios pe lângă ea, evitând-o în ultimul moment, iar vizitiul îi strigase vorbe grele, de ocară, și-și văzuse mai departe de drum.

Abia atunci tânăra femeie se dezmeticise.

Se adunase cu greu în capul oaselor și-și impuse picioarelor grele s-o asculte. Clătinându-se, porni ca-n transă în josul străzii, pierzându-se în întunericul dens al nopții, lăsând în urmă speranțele, visele și inima ei, dar ducând cu sine ceva mult mai prețios, ceva ce el habar n-avea că-i lăsase.

Ceva determinant făcea ca viața ei să capete sens.

Capitolul 1

A sta cât naiba vrea să-nsemne?
John Stamford, al doisprezecelea marchiz de Stamford, aruncă o privire scurtă amantei sale și zâmbi.

— Greu de spus, răspunse el, ridicând din umeri și continuând să-și înnoade eșarfa la gât. O săptămână, cel mult două. N-am mai văzut-o pe Charlotte de doi ani, iar Pembroke m-a amenințat că dacă refuz invitația și de data asta, se lasă cu măcel în familie. În plus, a insistat să-i botez mezinul și n-am avut inima să-l refuz.

— O să vină și Sarah cu tine? se interesă Cristine, trecându-și alene degetele prin părul bogat și plin de inele, de culoarea castanelor coapte.

— Evident, surăse Stamford, cu gândul la tânăra lui logodnică.

Sarah Wilmot, fiica contelui de Rochester, era una dintre cele mai frumoase femei pe care viața i le scosese în cale. Înaltă, subțire, la fel de delicată ca un crin și tot atât de îmbătătoare, Sarah îi schimbuse părerile în ceea ce privește inutilitatea căsătoriei. În plus, era conștient că venise vremea să se însoare și să-și asigure moștenitorii de care avea nevoie, iar Sarah părea candidata perfectă la titlul de marchiză de Stamford: era inteligentă, cultă și rafinată, posedând o blândețe a firii nespuse de dulce.

— Nu te cam pripești cu însurătoarea? îl iscodi Cristine, privindu-l atentă. Sarah este o tânăra atrăgătoare, dar mi se pare prea... supusă pentru gustul și temperamentul tău.

— Te-nșeli, o contrazise bărbatul, întorcându-se spre ea și privind-o cu un surâs în colțul gurii. Este exact ce-mi doresc. Am nevoie de o soție devotată și ascultătoare, care să-mi fie credincioasă. Pentru restul nevoilor te am pe tine, fermecătoare Cristine.

Cristine se încruntă ușor. Nu înțelegea de ce era înclinată să ia afirmația lui mai mult ca pe un compliment decât ca pe o insultă.

Relația lor începuse cu trei ani în urmă, la nici două luni după decesul ducelui de Bolton, cel de-al doilea soț al Cristinei. Conveniseră de la bun început ca relația dintre ei să se rezume doar la nivel intim, fără promisiuni și fără implicații de ordin sentimental. Și pentru că fiecare respectase această regulă, între ei se înfiripase o strânsă și profundă prietenie. Erau prieteni în aceeași măsură în care erau amanți, iar relația lor era una comodă și extrem de profitabilă pentru ambele părți. Țineau foarte mult unul la celălalt și se respectau, iar partea cea mai frumoasă a acelei prietenii era sinceritatea care o caracteriza din plin. Niciunul dintre ei nu se ascunsese în fața celuilalt și existau prea puține secrete între ei.

— Problema este că nu mă ai, îl contrazise ea, ridicându-se în capul oaselor cu un oftat. Și n-o să fiu tot timpul la cheremul tău, Alteță. Disponibilitatea mea are legătură mai mult cu faptul că dintre toți amozii Londrei, tu știi cel mai bine cum să faci fericită în pat o femeie.

— Sunt flatat, se înclină el ceremonios în fața ei, lucru care o făcu să zâmbească și să se aplece pe el.

— O să-mi lipsești, murmură ea întinzându-se pe vârfuri pentru a-l săruta ușor pe buze.

— Reciproca este valabilă, surâse el, mângâind-o pe obrazul perfect cu dosul degetelor. Să te distrezi, îi ură el încet, aplecându-se și sărutând-o prelung, nespun de gingaș.

Câteva minute după plecarea lui, Cristine stătu nemișcată, reflectând. Dacă ar fi avut din nou optsprezece ani, ar fi făcut o pasiune mistuitoare pentru Jonathan Stamford. Era tot ceea ce o femeie și-ar fi dorit de la alesul ei: înalt, extrem de chipeș, rafinat și senzual. Atent, generos, curtenitor și tandru. Temperamental și mândru, suficient de stăpânit pentru a face o femeie să se întrebe ce se ascundea dincolo de calmul acela desăvârșit. Și odată ce aflai, erai pierdută definitiv în vraja acelui spirit neîmblânzit.

Oftând, Cristine se duse și-și turnă un pahar de coniac. Sorbind din el, își îngustă ochii.

Dacă era să fie cinstită cu ea, atunci ar fi admis faptul că-l iubea mai mult decât ar fi fost necesar. Dar John nu era bărbatul potrivit pentru ea. Erau amândoi prea temperamental și orgolioși ca viața să le fie ușoară împreună. În plus, a doua căsătorie o lecuiseră de pirostrie și alte romantisme. Își învățase lecțiile bine. Avea să fie liberă și independentă pentru tot restul zilelor ei.

Însă nu asta era problema care o preocupa, ci lady Sarah. Era ceva la ea ce o deranja, ceva ce nu-i plăcea. Desigur, ele două nu ajunseseră niciodată prea aproape una de cealaltă, dar... chiar și de la distanță, lady Sarah Wilmot îi producea un mic fior pe șira spinării. Cu ființa aceea ceva nu era în regulă. Sub aspectul de îngeraș pogorât din ceruri exista ceva care o îndemna la prudență.

Cristine era îngrijorată pentru John. Dorea să-l știe fericit, împlinit... în siguranță.

Spera din tot sufletul să se înșele, iar Sarah să fie femeia potrivită pentru el.

Nicolle Clairmont o mută pe Suzannah pe celălalt șold și se întinse să pescuiască mânuța lui Duncan. Panta era destul de lină, dar Suzannah era grea și faptul că Duncan era mai neastâmpărat ca de obicei îi făcea sarcina dificilă. În fața lor, Brooke și Miles sporovăiau veseli, în timp ce-și cărau caietele de lucru și păturile.

— Să te ajut cu Suzie? o întrebă Miles, întorcându-se s-o privească și mergând câțiva pași cu spatele.

— Vezi pe unde calci, îl avertiză Nicolle, apoi scutură din cap. Nu este chiar atât de grea, dragule, minți ea, zâmbind și întrebându-se pentru cât timp avea s-o mai ținutiască la pat răceala pe bona Suzannei. Și, oricum, nu mai avem mult. Ajungem imediat.

Nicolle îi venea și acum greu să creadă că lady Charlotte, cu silueta ei care-ți stârnea admirația, dăduse naștere la cinci copii absolut perfecți. Și nici că împlinise treizeci și opt de ani. Lady Pembroke își păstrase silueta de clepsidră în ciuda nașterilor, și un ten neted, fără cusur, care o făcea să pară cu zece ani mai tânără decât era în realitate.

Suzannah profită de poziția ei privilegiată și-și vârâ degetul mare în gură, scoțând sunetele specifice suptului. Nicolle își strecură cu dexteritate o mână sub cotul copilei și-i scoase degetul din gură, nefiind deloc impresionată de protestele micuței.

— Nu-i voie, scumpa mea, îi gânguri ea la ureche. Își strici dințișorii ăia frumoși și-i păcat de ei.

— Aici este bine, Nicky? o întrebă Miles, indicându-i pâlcul de stejari englezești, care făceau destulă umbră sub coroana lor.

— Este perfect, surâse Nicolle, dându-i drumul lui Duncan, care o zbughi iepurește, luând urma unui fluture amiral.

Punând-o pe Suzannah pe jos, Nicolle se îndreptă de spate și-și șterse fruntea transpirată cu mâna. Era mai cald decât de obicei și nici măcar nu trecuse de ora zece. În timp

ce o ajuta pe Brooke să întindă păturile la umbră, ochii i se plimbau neobosiți de la Suzannah la Duncan și invers, în timp ce gândurile i se îndreptară automat spre Andrew.

Îi era un dor cumplit de el. În mod normal, s-ar fi aflat acum la Clairmont, pe pajiștile însozite de acolo, alături de Andrew, de surorile și mama ei.

De obicei, luna iulie era singura ei lună liberă din an. Încă de când lady Pembroke o angajase să se ocupe de educația copiilor ei, impusese această condiție. Și-i fusese respectată, dar anul acesta reprezenta o excepție. Lady Charlotte dăduse naștere în urmă cu două luni unui băiețel superb, pe nume Joshua, iar botezul fusese programat în iulie, din cauza sezonului londonez. Cu această ocazie, Wilton House avea să adăpostească pentru două săptămâni peste trei sute de invitați, fapt pentru care Nicolle fusese rugată cu insistență să rămână pentru a avea grijă de copii pe toată perioada respectivă, urmând să plece la Clairmont abia după aceea.

Nicolle nu putuse refuza rugămintea ducesei de Pembroke, mai ales că i se făgăduiseră încă două săptămâni peste perioada obișnuită de vacanță și încă un salariu în plus, dacă accepta să rămână.

Banii erau o problemă pentru Nicolle. Încă mai avea de plătit datorii grele de pe urma nechibzuinței lui Clairmont, iar ipoteca pe care o avea pe casă o silea să stea departe de Andrew și să muncească pentru a-și putea achita obligațiile financiare. Și cu toate că ducea de Pembroke fusese nespus de generoasă cu ea, plătindu-i serviciile mai mult decât poate meritau, Nicolle abia reușea să acopere cheltuielile necesare de la Clairmont.

Din munca ei, tânăra femeie întreținea patru suflete și un conac. Desigur, o parte din cheltuielile de la Clairmont erau amortizate din ceea ce rodea pământul de acolo, dar nu era suficient oricum. Dacă n-ar fi fost atât de norocoasă

să-și găsească această slujbă, ar fi ajuns cu toții pe drumuri, muritori de foame. Bine cel puțin că Harry avusese bunul-simț să cadă de pe cal și să-și rupă gâtul cu doi ani în urmă, scutind-o astfel de banii aruncați pe băutura și alte vicii.

Oftând, Nicolle se aplecă și o culese pe Suzannah de jos, scoțându-i din gură firul de margaretă pe care-l mesteca conștiincioasă.

Când sosise la Wilton House, Brooke avea paisprezece ani, Miles zece și Duncan abia împlinise trei ani. După nicio zi petrecută în fermecătoarea construcție ridicată de Inigo Jones, Nicolle înțelesese perfect de ce celelalte guvernante renunțaseră la acel post atât de bine plătit. Progeniturile ducelui de Pembroke erau niște creaturi ale iadului. Brooke, sub înfățișarea ei de înger bălai, avea apucături de scorpie, Miles era de o cruzime inimaginabilă, iar Duncan poseda o energie inepuizabilă, dublată de o minte incredibil de creativă.

Nicolle se simțise cuprinsă de disperare și neputință. Îi era extrem de greu să facă față acelor pușlamale scăpate de sub control. Așa că Nicolle învățase într-un timp foarte scurt adevărata putere a șantajului și a mituirii. Ce nu mergea cu una, mergea cu cealaltă. Avusese nevoie de patru luni ca să-și impună voința în fața lor și reușise. Și, odată cu asta, venise și aprecierea stăpânilor de la Wilton House, care nu mai conteneau cu mulțumirile pentru faptul că le cumințise odraslele.

Nicolle avea să afle ulterior că era singura dintre guvernante care rezistase în post mai mult de două luni.

Odată câștigate dragostea și respectul micilor împelițați, relația dintre ei decursese fără probleme. Miles își temperase mult din pornirile distructive, Brooke se transformase într-o domnișoară sfioasă și delicată, iar Duncan, ei bine, Duncan rămăsese oarecum același copil energetic, cu singura diferență că nu se mai trântea pe jos în

crize de isterie când i se dădea vreo sarcină care nu-i plăcea și era suficientă o singură privire din partea Nicollei ca să se potolească instantaneu.

— De abia aștept să sosească unchiul John, rosti Brooke pe un ton vesel. Nu l-am mai văzut de patru ani. Și cred că nu l-aș fi văzut nici anul acesta dacă nu era Josh la mijloc.

— L-ai fi văzut cu siguranță peste două luni, zâmbi Nicolle în fața expresiei visătoare de pe figura uluitor de frumoasă a tinerei femei, care avea să împlinească șaisprezece ani în câteva zile, ceea ce îi permitea să-și facă intrarea în societate în sezonul scurt din toamnă.

— Oh, da! rosti Brooke, zâmbind sfios. Mor de nerăbdare să-mi fac debutul. Mama spune că o să-mi închirieze sala cea mai mare de la Almack's și că o să-mi cumpere o rochie demnă de o rochină.

— Indiferent ce rochie ai să porți, cu siguranță vei stârni admirația tuturor și vei avea o mulțime de pretendenți.

— Crezi? făcu Brooke ochii mari.

— Categorie, dădu Nicolle din cap, privind-o serioasă. Numai că va trebui să fii foarte atentă și să-ți alegi soțul cu mare băgare de seamă. Sfatul meu este nici să nu te pripești cu măritișul. Mai ai la dispoziție câțiva ani în care să te bucuri de libertate și să alegi în voie.

— Dar dacă tata n-o să fie de acord? Dacă mă va da primului venit?

— Tatăl tău este un om cumpătat și te iubește foarte mult, Brooke. Fericirea ta este importantă pentru el. O să te asculte, ai să vezi.

— Aș fi vrut tare mult să mă însoțești la balul de debut, spuse Brooke cu tristețe în glas. Cu tine, totul ar fi mult mai distractiv.

— Regret, scumpa mea, dar nu am cum să vin.

— Cum a fost când ți-ai făcut tu debutul? se interesă Brooke.

Nicolle zâmbi palid. Fiică a unui conte sărăcit, Nicolle avusese totuși parte de un debut reușit la aproape șaptesprezece ani. La nici cinci luni de la intrarea oficială în societate, Nicolle se măritase cu Harison Clairmont, conte de Clairmont. Fusesse nevoită să facă acest pas, își aminti ea, și inima i se strânse sub o durere surdă. Dacă ar fi știut ce fel de om era soțul ei, ar fi ales să... îndure rușinea și oprobiul public. Ar fi preferat de o mie de ori disprețul tuturor decât anii grei, mizerabili, pe care-i îndurase alături de soțul ei.

Nicolle își dusesse crucea căsniciei eșuate cu răbdare și stoicism. Tot ceea ce pătimise alături de Harry se datorase prostiei și naivității minții ei tinere de atunci. Slăbiciunea ei de o clipă se transformase într-un păcat pentru care plătise timp de cinci ani. Cinci ani înfiorător de lungi, marcați de umilințe îngrozitoare. Dar existase și o răsplată care îi dăduse puterea să îndure totul și să meargă mai departe fără să crâcnească. Și acea răsplată se afla acasă, la Clairmont.

— A fost minunat, surâse Nicolle, scuturându-se de povara trecutului și privind-o pe Brooke cu afecțiune.

— Cred că ai avut o groază de admiratori, șopti Brooke, privind-o cu ochi mari, plini de nerăbdare.

— Au fost câțiva, recunosc Nicolle cu un oftat.

De fapt, nu i-ar fi ajuns degetele de la ambele mâini ca să-i numere pe toți. Însă doar unul reușise să-i ademenească inima. Gândul la acel bărbat îi produse o mică apăsare în coșul pieptului.

— Ai fost îndrăgostită de vreunul din ei?

Întrebarea tinerei o făcu pe Nicolle să tresară. Își controlează repede expresia feței și, coborându-și privirea în poală, dădu încet din cap cu un oftat.

— Și? făcu Brooke, nerăbdătoare.

Nicolle o privi cu un mic zâmbet în colțul gurii.

— N-a fost să fie, răspunse ea cu o voce plină de

nostalgie. Și pui cam multe întrebări, domnișorico, o dojeni Nicolle cu blândețe. De fapt, cred că tragi de timp. Ai o oră la dispoziție ca să-mi termini de schițat latura estică a conacului.

Brooke se strâmbă plictisită, dar se ridică de pe pătură și porni spre caietul de desen. Miles îi urmă exemplul, deschizând caietul cu probleme de aritmetică, iar Nicolle se apucă să-i predea lui Duncan următoarele cinci litere din alfabetul grecesc. Suzannah deja adormise legănată în brațele ei.

— Sunt pe aici, pe undeva, susură Charlotte, luându-l de braț și trăgându-l ușor spre pădurea deasă care se întindea la picioarele dealului.

— Singuri? se miră John, care aflase din scrisorile verișoarei sale cât de neastâmpărați erau nepoții săi.

— Ah, nu, sunt cu guvernanta lor, râse Charlotte. N-aș avea curaj să-i las nesupravegheați nici măcar cinci minute, deși Brooke s-a transformat peste noapte într-o tânără drăguță și sfioasă, iar Miles parcă s-a mai maturizat puțin. Dar cu Duncan n-aș risca. Are în permanență tot felul de idei.

— Și Suzannah? o întreabă el politicos.

— Este prea mică ca să-și manifeste imaginația creatoare, dar nu disperăm încă, făcu ducesa cu umor în priviri. Dă semne că-mi moștenește temperamentul încă de pe acum.

— Mhm. Interesant, făcu el, înălțându-și sprâncenele groase cu un aer comic.

John copilărise la Stamford Hall împreună cu Charlotte, cu Sendra, sora ei mai mică, și cu Edward, vărul lor primar după tată. Știa de ce era în stare Charlotte când era mică. Era o pacoste umblătoare, înzestrată cu o minte diabolică